

ESTUDIS

A partir de 1949 són sis els mestres que duen la batuta de l'anomenada Banda de Música de Mataró en règim de concessió: Jacques Bodmer, Adrià Sardó, Joan Fossas, Honorat Vilamanyà, Enric Gassol i Francisco Sánchez. Tots ells es comprometen amb l'Ajuntament a dirigir i gestionar una agrupació musical que ofereix concerts populars i amenitza els actes solemnes, oficials i festius de la ciutat.

La formació viu un període de brillant trajectòria i força presència ciutadana, però a mida que ens apropem a la dècada de 1960 l'activitat musical de la Banda decau. La descurança institucional, la supressió de l'Escola municipal de música, les tensions internes i els canvis radicals en el món del consum musical porten a la fi de la Banda.

Aquest tercer article signat per Nicolau Guanyabens i Calvet és la continuació dels publicats als números 100 i 101 de la nostra revista, i clou l'estudi sobre la trajectòria de la Banda Municipal de Mataró.

LA BANDA MUNICIPAL DE MATARÓ. DE 1949 A 1969

JACQUES BODMER MEYLAN, DIRECTOR
ENTRE 1949 I 1951

Jacques Bodmer, de família d'origen català, neix l'any 1924 a la ciutat suïssa de Zuric. L'any 1949 està vivint a Barcelona i ve a Mataró de la mà de Lluís Terricabris (Terri) per responsabilitzar-se de la Banda de Música. És un jove pianista de 25 anys, amb un futur prometedor i que aleshores ja té orquestra de cambra pròpia a Barcelona¹. El dia 6 de juliol de 1949 signa contracte amb l'Ajuntament i tot seguit debuta com a director de la Banda per les Santes, amb set concerts en cinc dies. La seva trajectòria mataronina dura un any i nou mesos. Al març de 1951 dimiteix perquè té noves ofertes relacionades amb les seva primera aspiració: ser director d'orquestra.

En època de Bodmer, la Banda està formada per uns 35 músics. Són admirats com a solistes els germans Rius, Enric Gassol, Josep Carbó i Joaquim Godo entre d'altres. Alguns d'ells toquen també en cobles. Solen ser homes que es guanyen el pa a les fàbriques, les oficines o els tallers. Les actuacions a la Banda, la cobla o l'orquestrina són un complement pecuniari que els ajuda. Assagen amb la Banda un o dos dies per setmana. Com que ho fan de nou a onze del vespre, Bodmer es queda a dormir a la casa del carrer de Sant Pere de Francisco Claramunt, el perruquer del Camí Ral amb qui ha fet amistat. L'endemà de matinada, agafa el tren per tornar a Barcelona.

Després de les Santes i passat l'estiu, el 16 d'octubre de 1949 s'esdevé el primer concert que serveix per inaugurar la temporada de l'Escola d'Arts i Oficis. El 27 de novembre, per Santa Cecília, la Banda és dirigida per un director convidat, Francisco Sánchez Curto. Cada tres mesos, Bodmer presenta un concert simfònic de Banda, sempre al teatre Clavé, i gairebé sempre amb una primera part de música de grans autors europeus (Mozart, Wagner, Borodin, Beethoven, Grieg, etc.) i una segona part de música espanyola, especialment fragments de sarsuela (Serrano, Lehar, Penella, Vives, Usandizaga, Caballero, etc.).

La banda de Bodmer toca en l'espai públic els dies de celebracions patriòtiques, també pel Combregar general, per Setmana Santa, per Corpus, per la Fira, per la Festa Major, etc. i, àdhuc es desplaça a pobles veïns per amenitzar grans esdeveniments com el de la inauguració del monument al cardenal Vives a Llavaneres.

Però el que caracteritza el pas d'aquest director suís per Mataró és que, aprofitant la seva presència a la ciutat amb motiu de la Banda, i d'acord amb la seva manifesta pretensió d'interpretar música orquestral, funda una orquestra de cambra amb el patrocini d'una jove entitat que vol promoure la música clàssica a Mataró, l'Associació de Música de Mataró. El primer concert és al teatre Monumental el dia 29 de gener. Hi participen un solista i 32 músics, la majoria

La Banda de Mataró pels carrers de Llaveneres, amenitzant els actes de la inauguració del monument dedicat al cardenal Vives. Setembre de 1950.
Director: Jacques Bodmer.

Imatge cedida per Joaquim Bertran.

i fa compatibles els concerts de banda i els d'orquestra. Les dues agrupacions, però, mai no toquen juntes.

El 6 de març de 1951, Jacques Bodmer presenta carta de dimissió i el regidor delegat de la Banda li accepta amb una nota d'agraïment pels serveis prestats.² Bodmer tindrà una dilatada i prestigiosa trajectòria com a director d'orquestra. Destaquem que entre 1970 i 1975 serà el director titular de l'Orquestra Simfònica Nacional d'Argentina i que a partir de 1985 serà director titular i artístic de l'Orquestra Santa Cecília de Pamplona, més tard Orquestra Simfònica de Navarra.

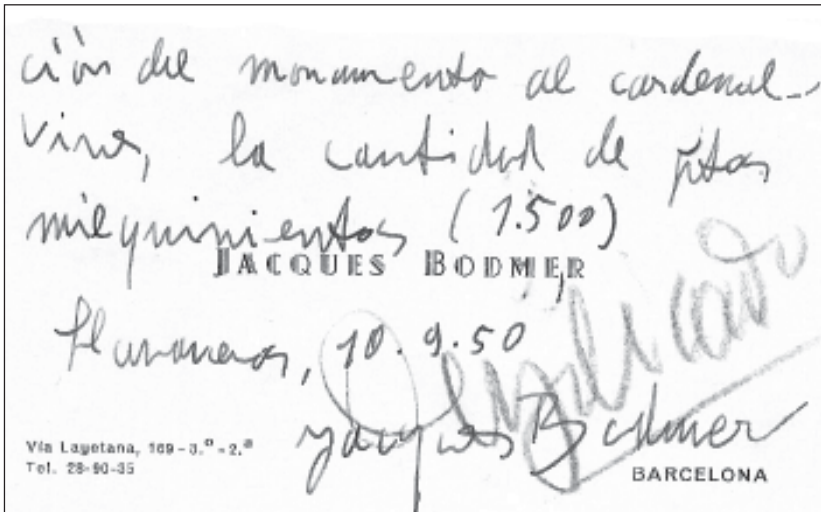
EL BREU PERÍODE D'ADRIÀ SARDÓ I PARALS

La tria d'Adrià Sardó com a relleu de Jacques Bodmer al capdavant de la Banda deu ser cosa pactada amb temps, perquè el mateix 6 de març de 1951, dia en què dimiteix Bodmer oficial-

ment, l'Ajuntament demana a una sastreria de Barcelona un nou uniforme per al nou director Adrià Sardó.³ L'estada a Mataró de Sardó és molt breu, a tot estirar només quatre mesos. Per les Santes del mateix any, és el subdirector Joan Fossas qui es fa càrrec dels concerts i els acompanyaments institucionals.

Adrià Sardó i Parals neix a Barcelona el desembre de 1915, estudia al Conservatori Superior de Música amb el professor Francesc Costa (violí) i amb Eduard Toldrà (direcció d'orquestra). Quan l'any 1951 se'l reclama a Mataró, té 35 anys, toca com a violinista a l'Orquestra de Barcelona i està pendent de fer les pràctiques de direcció d'orquestra.

A part de les habituals sortides primaverals de Setmana Santa, del «Día de la Fiesta de la Victoria», del Corpus i de la Fira, només coneixem l'execució d'un concert de la Banda sota les ordres

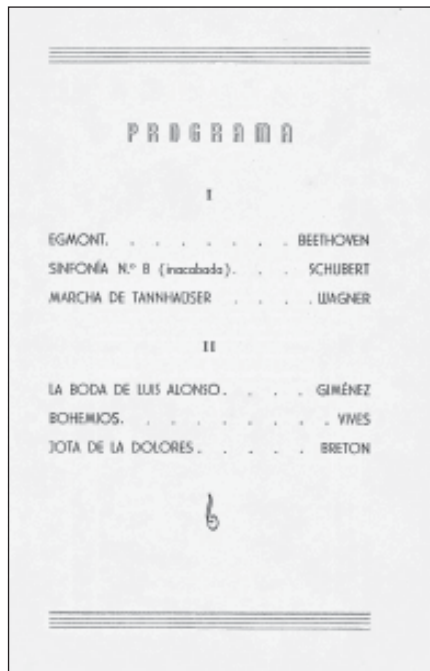
Revers de la targeta signada per Jacques Bodmer conforme ha rebut 1.500 ptes. per l'actuació de la Banda, el setembre de 1950 a Llaveneres.

Arxiu Municipal de Llaveneres.

Comissió pro monument al cardenal Vives.

violins, violes, violoncels i contrabaixos. Només hi ha quatre músics amb instruments de vent, tots ells membres també de la Banda. També hi ha músics de la Banda tocant les violes o el contrabaix. Són músics que saben tocar més d'un instrument.

Sabem que aquesta orquestra debutant, aposta personal de Bodmer, fa dos concerts més a Mataró, al febrer i a l'abril, i un altre a Badalona, al juny. Les solistes són la pianista Maria Canela i la soprano Maria Cid. Amb tot, per raons que desconeixem, el recorregut de l'orquestra s'acaba aquí. En tot cas, val la pena apuntar com Bodmer, tercer director de la Banda en el període posterior a la Guerra, també viu aquesta tendència al simfonisme que, en el seu cas, el porta a crear una nova, però efímera, agrupació de cambra. Aquest jove director alterna

Programa de l'únic concert de la Banda que Adrià Sardó va dirigir. Teatre Clavé, 22 d'abril de 1951.

MASMM. Programes de la Banda Municipal.

«No obstante, consideramos equivocada la puesta en los atriles de nuestra agrupación musical de obras sinfónicas a las que tenían marcadas preferencias anteriores directores. Decimos esto porque en el programa del domingo figuraba la Sinfonía Incompleta, de Schubert, que a nuestro leal entender es una de aquellas partituras a las cuales la Banda no se ha de enfrentar, por razones obvias».⁴

Membres de la Banda de Mataró en un descans. Anys cinquanta. Imatge cedida per Josep Canals.

de Sardó. És el diumenge 22 d'abril al teatre Clavé. Una primera part amb peces de Schubert, Beethoven i Wagner; una segona, amb obres de Giménez, Vives i Breton. Estructura i repertori heretats, lògicament, de Bodmer. La crítica del concert publicada al diari *Mataró* i signada per «Arco», es lamenta del «periodo de inactividad» que ha viscut la Banda i demana confiança per al nou director. Deixa anar una idea estesa entre un sector de l'opinió pública durant aquestes dècades: que hi ha grans partitures simfòniques no assumibles per les bandes de vent i percussió. Ho diu així de clar:

Adrià Sardó també tindrà una carrera brillant, com a director d'orquestra i com a primer violinista de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. És autor del llibre *El gest*, un notori manual sobre el gest en la direcció orquestral. L'any 1987 fundarà l'Escola de Música de Calonge que porta avui el seu nom.

L'APORTACIÓ DE JOAN FOSSAS I AMILS

La primera aparició de Joan Fossas al capdavant de la Banda, la trobem als actes i concerts de les festes de les

Santes de 1951. Dirigeix l'agrupació mataronina fins a finals del 1953 i, si més no als inicis, ho fa com a subdirector. El seu cas és singular perquè ell fa de director sense ser el concessionari del servei de banda. La documentació reflecteix un període de dos anys i mig de provisionalitat en què s'espera l'arribada d'un nou director. Mentre, fa de director artístic Joan Fossas i de contractant eventual Francesc Escarpenter, músic veterà, membre de la junta de la Banda.⁵

Joan Fossas i Amils neix a Campdevàrol l'any 1903. Aviat tota la seva família es trasllada a Mataró, al carrer Lepanto. El pare, sastre de professió, pensa en l'educació dels fills i busca la

Joan Fossas, cap a 1951.
Foto Caballé.
Imatge cedida per Adoració Fossas.

proximitat amb Barcelona. Joan mostra facilitat per la música i segueix els estudis d'harmonia, piano i composició. Després passa una temporada indeterminada a l'Argentina. Acabada la Guerra, quan surt del camp de concentració on ha estat empresonat, aconsegueix viure de la música diversificant la seva activitat: classes particulars de piano, professor a l'Escola d'Arts i Oficis, músic d'orquestrines, compositor i arranjador, membre de la rondalla de la Falange (sap tocar també l'acordió i la guitarra), professor de l'Acadèmia Quintero Quiroga de cantants professionals, etc.

Per damunt de tot, és conegut com a fundador i membre de l'orquestrina Nueva Oriental de Mataró, grup de renom a l'època en què les melodies de Glenn Miller, els boleros, els pasdobles i els tangos, estan fent furor en festes majors i llocs turístics de la costa catalana. Precisament l'activitat compositiva de Fossas va en aquesta direcció. Com a autor, té enregistrades una vintena de peces ballables.⁶

Joan Fossas s'estrena com a director de la Banda al juliol de 1951. És un pianista experimentat de 48 anys que entoma el repte de dirigir la institució musical més important de la ciutat. Reprèn els concerts dominicals del Clavé i renova força el repertori, introduint obres de Mascagni, Txaikovsky, Chopin, Suppé, Kettelbey, Luna o Chueca. En general, dins la música clàssica, tria fragments més populars, allunyats de l'opció d'accent

Programa del concert de banda del 18 de maig de 1952 al teatre Clavé. Director Joan Fossas.

MASMM. Programes de la Banda Municipal.

Membres de la cobla Mataró, la meitat dels quals eren membres de la Banda Municipal. 23 de novembre de 1952.

Foto Caballé.
Imatge cedida per Josep Canals.

simfònic. Quan Honorat Vilamanyà agafa la direcció de la Banda, al desembre de 1953, Joan Fossas continua almenys fins al 1959 com a subdirector, i així es fa constar en la primera pàgina de tots els programes de mà dels concerts. Fossas segueix treballant com a pianista i professor. Viurà a Mataró fins a la seva mort, l'any 1994.

LA DÈCADA D'HONORAT VILAMANYÀ I SERRAT

Honorat Vilamanyà neix a Ripoll al 1905. Del seu cosí, el músic i compositor Ramon Serrat, rep les primeres lliçons d'harmonia i violí. Estudia piano amb Juli Pons i aprofundeix en el violí amb Eduard Toldrà. Cap al 1925 funda la cobla-orquestra Els Serratins on exerceix d'instrumentista de tenora i tible. Dirigeix l'Orfeó de Ripoll i fa de professor a l'Escola Municipal de Música de Vic. Durant la Guerra fa de director de la Banda de Música de Sanitat de l'Exèrcit de l'Est. L'any 1950 es trasllada a Olot on passa a dirigir l'Orfeó Popular Olotí i l'Escola Municipal de Música, a més de Ràdio Olot. La denúncia contra un programa de ràdio que s'emet en català i que condueix la seva esposa Mercè Sala, acaba amb el cessament de Vilamanyà.

El músic Amadeu Casanovas, líder de l'Orquestra Els Verds i amic personal de Vilamanyà, l'orienta per traslladar-se a la capital del Maresme. El mestre escriu una carta des d'Olot, datada el 22 d'abril de 1953, adreçada a Joan Visa, regidor de cultura de l'Ajuntament mataroní, oferint-se per ocupar la plaça de director de la Banda que sap que està vacant.⁷ No sabem què acorden el dia 25 de juny quan es reuneixen al despatx de Visa, en qualsevol cas el mestre Vilamanyà passa a dirigir de facto la Banda de Música al desembre de 1953 i no signa el contracte oficial de la concessió fins al dia 19 de juliol de 1955, és a dir, dos anys després.

Quan Vilamanyà arriba a Mataró té 48 anys. És un músic i compositor experimentat. Dirigeix la Banda durant deu anys, en plena maduresa professional, fins al dia de la seva mort, el 29 de desembre de 1963. També es fa càrrec de l'orquestra i el cor de la Sala Cabanyes, imparteix classes de música a diverses escoles, dóna classes particulars i compon. Però el seu pas per la Banda no és fructífer com ell voldria. El poc suport institucional i el tancament de l'Escola de Música debiliten l'agrupació. Als darrers anys, els problemes de salut de Vilamanyà s'afegeixen al decaïment.

EL CONTRACTE DE VILAMANYÀ

Al març de 1955, Joan Bonareu, regidor municipal encarregat de la Banda, inicia el tràmit per regularitzar la situació d'Honorat Vilamanyà que, des de fa 16 mesos, dirigeix i gestiona el grup musical sense un acord signat. Bonareu es mostra partidari de crear una plaça de funcionari per a la figura de director de la Banda, però els informes tècnics, contràriament, aconsellen la coneguda fórmula de la concessió del servei de banda. En aquesta ocasió, l'administració local convoca, per primera vegada en el període posterior a la Guerra, un concurs públic. L'anunci i les condicions de la contractació es publiquen al *Boletín Oficial de la Provincia* de 18 de maig. La Comissió

Municipal Permanent de 16 de juny adjudica el servei a l'única proposta presentada, la de Vilamanyà.⁸

El contracte que signa el músic de Ripoll amb l'alcalde Pedro Crespo el 19 de juliol de 1955, en essència és molt semblant al que havia signat Domènec Rovira tretze anys enrere. Amb 72.000 pessetes anuals (a l'època de Rovira eren 18.000), la Banda de 1 director i 36 professors ha de fer-se càrrec de 10 concerts anuals i la participació

Honorat Vilamanyà i Serrat, dècada de 1950.
Foto Blanch (Ripoll).
Imatge cedida per la família Vilamanyà.

La Banda de Música pujant la Riera, amb Honorat Vilamanyà al capdavant, situat a tres passes darrera el guàrdia municipal que es veu a primer terme. Finals de la dècada de 1950.

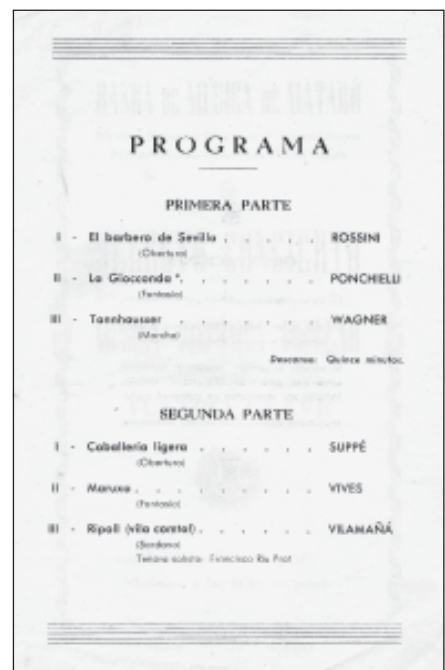
Imatge cedida per la família Vilamanyà.

als actes oficials i les festes assenyalades. El vestuari, a compte de l'Ajuntament; l'instrumental, també, sempre que el músic no dugui el propi de casa; els assaigs, 8 al mes. L'inventari de partitures, instruments, faristols, fundes, armaris i cadires reflecteix que el valor dels béns és de 149.000 ptes. El darrer punt del conveni, autoritza els músics a utilitzar l'escut de la ciutat, però en canvi no esmenta per a res la facultat d'anomenar-se «Banda Municipal».

La diferència més significativa entre el contracte de Rovira i el de Vilamanyà rau en el fet que el càrrec de director d'aquest darrer no inclou la direcció de l'Escola de Música. De fet, Vilamanyà no exerceix ni de professor perquè l'Escola d'Arts i Oficis deixa de programar cursos de música en plena metamorfosis cap a una escola de formació professional industrial. Per això, el contracte especifica

Programa del concert de banda del 20 de març de 1955 al teatre Clavé. Director Honorat Vilamanyà. Es consigna també el paper de Joan Fossas com a subdirector.

MASMM. Programes de la Banda Municipal.

que per entrar a la Banda tindran preferència «los alumnos de las escuelas de música de la ciudad», en clara al·lusió a les ofertes privades existents.

UN MÚSIC AMB GRANS CONEIXEMENTS

El repertori que afronta Vilamanyà és molt extens. Música d'autors espanyols combinada amb autors d'òpera italiana i fragments dels clàssics centreeuropeus.

Destaquem un concert dedicat íntegrament a la versió completa de *L'Arlesienne* de Bizet (amb Enric Gassol de flauta solista), l'estrena de *Ripoll vila comtal* (una obra del propi Vilamanyà per a banda i tenora solista) i la interpretació d'una síntesis d'obres de Haydn transcrits per a 14 instruments.

Honorat Vilamanyà, igual que havia fet Jacques Bodmer, agrupa un conjunt simfònic sota la seva direcció. L'anomenada Orquestra Simfònica de Mataró fa concerts molt dignes entre juny de 1959 i maig de 1960. El 26 de febrer de 1960, per exemple, el pianista Josep Canals

interpreta el *concert número 3 per a piano i orquestra* de Beethoven, al Foment. Tanmateix, i com passa repetidament, la iniciativa queda frustrada per manca de finançament.

Vilamanyà compon més de trenta sardanes en un estil molt descriptiu i colorista que no defuig les dissonàncies ni la complexitat del contrapunt. *L'hereu Riera, Joguets de fira, El Ferm o Ripoll vila comtal* són de les més conegudes. Home de profunds coneixements musicals, també crea peces de cambra, lieder, corals per a orfeó, obres per a piano, peces per a cobla i una sarsuela. L'obra simfònica per a orquestra *Els gnoms de la Maladeta*, estrenada l'any 1956 al Palau de la Música amb direcció d'Eduard Toldrà, marca el punt més alt de la seva producció artística. El mestre és recordat per la seva bonhomia i és estimat pels seus músics. Josep Puig Pla explica que «Vilamanyà, lluint l'uniforme i la gorra, amb el seu caminar apressat (movia les cames i els peus d'una manera característica), encapçalava el grup empunyant la batuta amb gest nerviós i enèrgic».⁹

Els darrers anys del període Vilamanyà són de decadència, bàsicament per la descurança institucional. L'Ajuntament no aposta per la Banda, mira d'estalviar-se despeses de vestuari i instruments, deixa de subvencionar l'ensenyament de la música, canvia el local d'assaig de la formació cada dos per tres i, en una ocasió deplorable, ordena traslladar el material de la Banda cap a dos magatzems sense avisar prèviament ni al director ni a la junta.¹⁰ Joaquim Casas, en un article publicat al diari *Mataró* de 28 de novembre de 1961, es lamenta de la deixadesa:

«Indubtablement, si la ciutat ha de tenir una Banda si fa no fa oficial, ha de ser amb una presentació correcta, presència exterior i una certa qualitat musical. I una de dues, o ens disposem a dignificar la Banda -que aquest és el criteri de la majoria dels mataronins- o, en cas contrari, se suprimeix. La ciutat no té perquè mantenir una agrupació que no es revesteix del prestigi que la mateixa ciutat reclama i mereix».

DIVISIÓ INTERNA, DECLIVI I DISSOLUCIÓ

Amb la mort del mestre Vilamanyà, s'obre un període d'uns sis anys d'irremeiable caiguda. A la deixadesa general i les remuneracions baixes, s'hi sumen diferències de model de banda, rancúnies personals i canvis radicals en el món del consum musical que fan que a Mataró la música de banda quedi a l'estacada.

El 25 de febrer de 1964, l'Ajuntament encarrega a Enric Gassol Crusat, flautista del grup, la direcció provisional «hasta tanto se resuelve la designación de nuevo director en forma reglamentaria».¹¹ Al mateix moment, Francisco Sánchez Íñiguez, membre de la Banda i antic sergent músic del regiment Badajoz de la nostra ciutat, ara jubilat, sol·licita formalment ocupar la plaça de director. Ho fa diverses vegades entre gener de 1964 i març de 1966 amb l'aval d'un grup de 16 components de la Banda. Mai no troba resposta del govern municipal fins que el dia 7 de juny de 1966 l'alcalde Pedro Crespo el fa cridar per nomenar-lo director accidental en substitució de Gassol que està de baixa a causa d'una intervenció quirúrgica.¹²

Sembla que Sánchez pretén una banda disciplinada a l'estil militar, que marqui el pas i llueixi galons. Això no agrada a un sector de músics veterans que davant les sospites d'amiguisme, d'irregularitats en el repartiment de vestuari i d'anomalies en els pagaments, acaben prenent una decisió controvertida: ingressar l'arxiu de la Banda a la Biblioteca d'una entitat d'estalvi. Enric Gassol i Francesc Escarpenter signen amb data 19 de novembre de 1965 una nota molt breu: «Los que suscriben hacen donativo a la Biblioteca Popular de la Caja de Ahorros de Mataró de 44 legajos y 179 libros, provenientes de la colección que fue de Don Agustín Coll Agulló».¹³ És des d'aleshores que el fons de partitures de la Banda Municipal es conserva a la Biblioteca de Caixa Laietana.

El 5 del juliol de 1966, dos anys i mig després de la mort de Vilamanyà, l'Ajuntament convoca un nou concurs per adjudicar el servei de banda de música.¹⁴ A l'agost, Enric Gassol demana poder tornar a la direcció i rep una negativa. Per la seva part Sánchez, com a director interí, demana les partitures a la Biblioteca, i rep també una negativa. Demana la intervenció de l'alcalde per recuperar l'arxiu, però no obté resposta.

A la tardor, el procés administratiu segueix el seu curs i finalment únicament Francisco Sánchez presenta la seva oferta per dirigir la Banda. El 20 de desembre de 1966 signa un contracte gairebé calcat al que havia firmat Vilamanyà l'any 1955, amb dues xifres diferents. Ara la Banda ha de tenir només un director i 25 músics, i tindrà una dotació de 100.000 pessetes anuals. Però un any i mig després, la Comissió Municipal Permanent de 17 de maig de 1968, a proposta del ponent de Cultura Lluís Soler, acorda suspendre el contracte amb Sánchez¹⁵ adduint que cal redactar un reglament intern de la Banda i canviar el model de

Fira de Mataró

JUEVES, DIA 6 JUNIO 1968 NOCHE A LAS 10

CONCIERTO

ofrecido por la Comisión Especial de Ferias y Festejos del Excmo. Ayuntamiento y el «Centro de Iniciativas y Turismo», a los señores expositores y visitantes del Certamen ferial, a cargo de la

BANDA DE MÚSICA DE LA CIUDAD

que bajo la dirección del maestro F. SANCHEZ UNIGUEZ, ejecutará el siguiente

PROGRAMA:

Camino de Rosas (pasadoble)	FRANCO
Alma de Dios (Selección).	SERRANO
Danza Húngara n.º 5	BRAMHMS
Poeta y Aldeano (fantasia)	FUPPE
Es la Moreneta (sardana)	CARCELLER
La Entrada (pasadoble)	X X

Este impreso es una gentileza de **imprenta librería TRIA** Ronda, 18 y 20
Mataró Tel. 2841681

Programa del concert de banda del 6 de juny de 1968 al recinte de la Fira. Dirigeix Francisco Sánchez.

MASMM. Programes de la Banda Municipal.

Si bé a nivell administratiu la Banda es dissol l'any 1975, en realitat la seva activitat bàsica s'atura l'any 1969. La prova és que, per primera vegada en dècades, l'any 1970 la Banda de Música de Mataró no participa en cap acte de les Santes. Aquell any l'Ajuntament lloga una banda de Blanes. Als anys setanta la contractació de bandes foranes per les Santes i de cobles per als actes oficials de petit format intenten omplir el buit que ha deixat la Banda.

relació amb l'Ajuntament. Entremig hi ha un afer d'instruments extraviiats que porta molt d'enrenou. Entre línies, tots els documents evidencien crispació i descontentament.

Tot indica que Francisco Sánchez continua dirigint la Banda un temps, sense accés a les partitures i sense contracte oficial. Ell presenta sovint pressupostos i projectes per renovar la Banda moralment i artísticament, però sense resposta. Quan el 20 de març de 1975 presenta la dimissió, explica que fa prop de dos anys que l'Ajuntament no abona les mensualitats acostumades. L'alcalde Francesc Robert decreta que se li torni la fiança inicial. Aquí s'arxiva el cas i fineix la Banda.

Amb tot això, és fàcil imaginar que l'activitat de la Banda cau en picat a partir de 1964. La formació participa mínimament en els actes festius i oficials. És requerida anualment en l'acte d'Homenatge a la Vella i interpreta algun concert per la Fira o per Santa Cecília, sempre en espais oberts. Repertori escàs amb fantasies i pasdobles, fragments de sarsuela i alguna marxa. Interpreta també el pasdoble *Bajo el cielo manchego* del propi Sánchez Íñiguez.

L'ACTUALITAT

Cal esperar l'any 1980, en ple impuls democràtic, quan l'Ajuntament resol fitxar, només pels dies de Les Santes, la Societat Musical Mestre Orts de Gaianes de la ciutat de Cocentaina (País Valencià). Entre 1980 i 2003, aquesta formació és la responsable de l'animació musical del singular fet festiu de finals de juliol. Tot i ser una agrupació forana, és una banda molt estimada per la seva presència continuada i la seva qualitat. Ningú no dubta que la Banda de Gaianes juga un paper determinant en la revalorització de la música de banda a la ciutat.

Des de 1989, la banda valenciana comparteix protagonisme amb l'Agrupació Musical del Maresme, una formació de casa que neix l'any 1984 dirigida per Francesc Soler, i que pren el relleu en solitari l'any 2004. Aquesta formació es forneix dels alumnes avançats de les escoles de música de la ciutat. Actualment, en conveni amb l'Ajuntament de Mataró, no només acompanya alguns dels actes de la Festa Major, sinó que també amenitza altres esdeveniments rellevants que es celebren a la ciutat.

Nicolau Guanyabens i Calvet